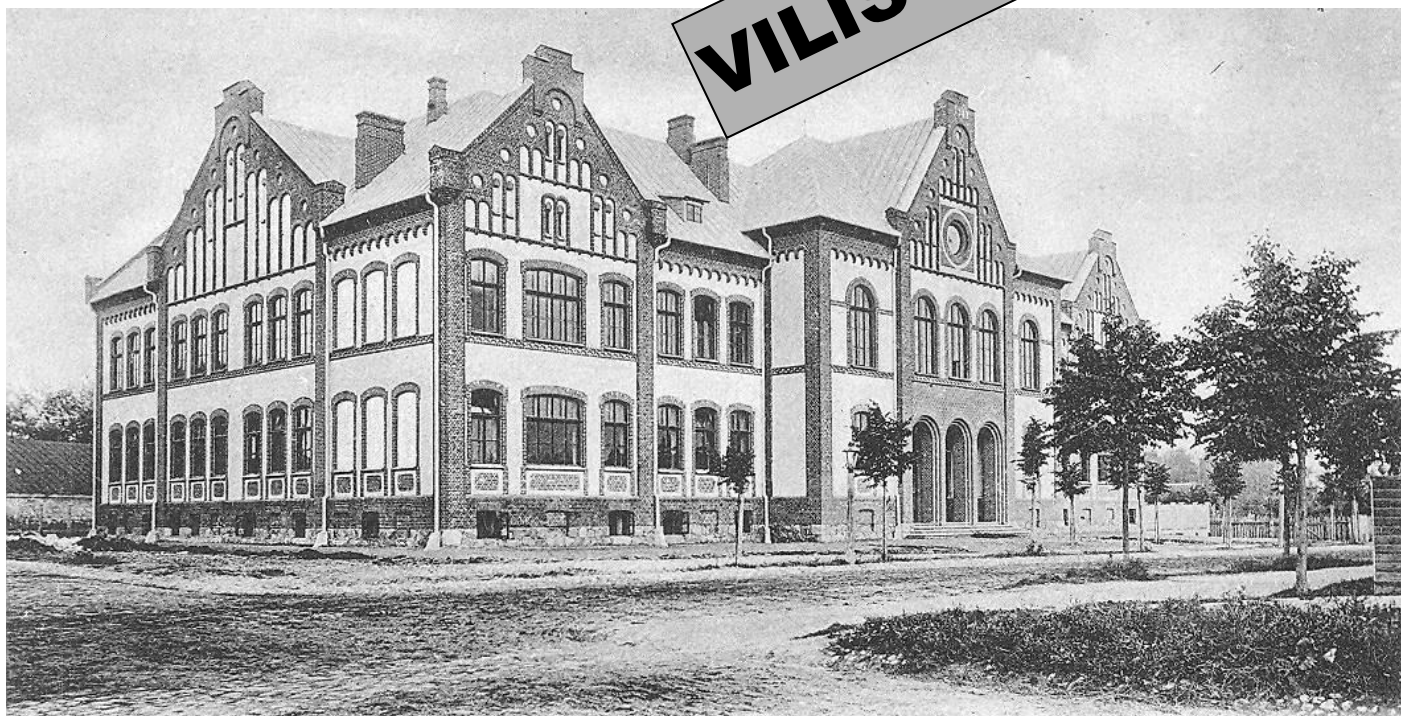

Koidula Press

Detsember 2008

VILISTLASTE ERI

Kool ei ole ainult maja

Ilmumas on raamat Koidula-
kooli ajaloost

Tähistasime eestikeelse haridu-
se juubelit

Lk 2-3

Vilistlased meenutavad

Lk 4-8

*“Koidula-kooli näojooned
on ilusad, puhtad ja väl-
jendavad tarkust, abival-
midust ja sõbralikkust.”*

Mari Andresen 12.a

Rein Eglon
direktor

Kallid koolikaaslased!

Viis aastat on inimelus päris pikk aeg, aga aja ja ruumi lõpmatust arvestades tühine viiv. 2003. aastal olime kõik koos Metsa tänava koolimajas. Meid oli ikka päris palju. Aeg on oma töö teinud ja me oleme nüüd palju vaesemad. Meie hulgast on lahkunud Linda Soovik, Armas Kuldsepp, Lembit Pants, Roland Tammeorg, Roland Merilaid, Eha Ruven. Nad olid õpetajad, kes on meelde jäänud paljudele meie kooli lõpetajatele, inimesed, kes andsid meile nii palju.

Praegu jookseb kolmekümnes õppeaasta koolihoones, mille aadress on Metsa tn 21. Lõpetajate arvuga on veel juhtimas vana koolimaja, aga seda napilt.

Nagu Koidula-koolile omane, oleme endiselt tublid, seda nii õppetöös kui ka koolivälises tegevuses. Meil on väga püsiv õpetajate kaader, meil on Eesti parimad õpilased.

Tihe koostöö Tartu ülikooli ja Tallinna tehnikaülikooliga näitab, et meie tublidest lõpetajatest ollakse neis koolides väga huvitatud.

Vilistlaste kokkutulek on koht, kus elustatakse mälestusi, meenutatakse klassikaaslast, õpetajaid. Kentsakate juhtumiste meenutamine lähendab meid ja loob alati meeldiva õhkkonna.

Soovin kõikidele lõpetajatele ilusat vilistlaste päeva, tervist ja kordaminekuid igapäevatoos ja elus.

Tervitan kõiki endiseid ja praeguseid õpetajaid. Soovin teile tugevat tervist ja kordaminekuid igapäevases töös. Koidula-kool on vaieldamatult maailma parim kool!

Koidula-kooli raamatust

Peeter Raidla

vilistlane aastast 1973, raamatu „Pärnu Koidula-kooli lugu I“ koostaja

Koidula-kooli ajalugu kajastava raamatu käsikiri on sisuliselt valmis, täpsustamist ootavad veel vaid üksikud seigad. Raamatu koostamise mõtte algatanud MTÜ Armas Koidula eestvedajate kinitusel on samuti laheneemas raamatu väljaandmiseks vajaliku rahasumma kokkusaamine. Tänu kooli huvijuhi Aira Petersoni vaevale on koos ka kogu vajalik pildimaterjal. Seega on laias laastus tehtud kõik selleks, et kõnealune raamat 2009. aastal trükivalgust näeks.

Vana kool on nagu üks iidne suguvõsa, mille juurte uurimine suudab alati üllatusi pakkuda. Siinkohal mainin vaid mõnda neist. Üks raamatu koostaja jaoks avanenud üllatus oli see, et varasema, 1745. aasta asemel õnnestus kooli rajamise lätteid kaheteistkümne aasta võrra ettepoole nihutada. Ehk siis aastasse 1733, nagu see nüüd ka kooli kodulehel kenasti kirjas on. Teine üllatus oli see, et vastupidiselt nõukogude ajal levinud arusaamale, mille kohaselt töid eestikeelse keskkhariduse Pärnusse 1917. aasta Oktoobrirevolutsiooni tuuled, selgus sootuks, et luba eestikeelse kõrgema tütarlastekooli avamiseks tuli hoopis oma viimaseid päevi Riias tegutsenud Saksa okupatsioonivõimude

esindajatelt oktoobris 1918. Kolmandaks väärub mainimist asjaolu, et Pärnus Rütli tänaval asuvas valge koolimaja ja Nikolai tänaval asuva koolimaja vahele mahtus veel üks, sedakorda punasest tellisest koolihoone, kus praegu tegutseb Pärnu Kutsehariduskeskus.

Eks neid üllatusi ja avastusi, vähemalt raamatu koostaja jaoks, oli teisigi. Nii oli äärmiselt keeruline aru saada, mis ikkagi toimus Pärnus aastail 1915-1919, kui kool sunniti kahel korral evakueeruma ning kui ühel hetkel tegutsesid samaaegselt nii vene-, saksa- kui ka eestikeelne kool. Meelikõitevi oli teada saada kooli vilistlaste aktiivsest tegevusest 1930. aastatel ning kooliraadio rajamisest aastail 1953-1954 ja selle edasistest tegemistest. Samuti oli nostalgiliselt meeldiv sirvida vanu kooli almanahhe „Selginud sihid“. Teistpidi oli traagiline tõdeda, et

õppeaastal 1947/1948 kadus kooli raamatukogust enam kui 10 000 raamatut, mis osaliselt tule-roaks rändasid. Kuid sellest kõigest pikemalt juba raamatu lehekülgedel.

Niisiis püüab „Pärnu Koidula kooli lugu I“ pakutada ülevaadet Koidula-kooli arengutest aastail 1733-1980, mille sisse on pigitud kooli vilistlaste ja õpetajate mälestusi. „Pärnu Koidula-kooli lugu II“, mis idee kohaselt võiks pajatada praeguse, Metsa tänava koolimaja asukatest ja nende tegevustest, jääb ootama mõnda nooremat kirjutajat. Küll tulevad aga juba praegu avaldamisele kõik eestikeelse kooli lennud alates aastast 1921 kuni tänase päevani. Kui õnnestub lisada CD-ga ka kõikide lendude lõpupildid, oleks ääretult tore. Koolil kahjuks kõikide lendude pilte ei ole, seega ootaksime Teie kõikide abi.

1944. aastal sai direktoriks Jüri Erm, kes juhendas koolis ka keemiaringi. Sel keerulisel ajal töötas kool terve õppeaasta jooksul vaid 97 päeva.

Foto: arhiiv

Novembris tähistasime eestikeelse hariduse juubelit

Maia Erm

õppeala-juhataja

Pärnu hariduselust on väga vähe kirjutatud. Eks see olegi minu artikli üks põhjus. Teine ja oluliselt tähtsam on see, et 1918. aasta 9. novembril otsustas seltskond õpetajaid, et on äärmiselt õige aeg alustada emakeelse gümnaasiumihariduse andmist tütarlastele. Muidugi oli probleeme palju: polnud õpikuid, õppekava, keeruline oli ka leida kõigi õppeainete õpetajaid.

Eestimaal antava koolihariduse algus on Pärnus

1251. aastal rajati Saare – Lääne piiskopkonnale kuuluva toomkiriku juurde toomkool, milline oli kogu Eesti territooriumil esimene omalaadne. Kahjuks sai see kool Pärnus olla ainult 12 aastat, sest Vana-Pärnut rüüstasid mitmel korral leedulaste väed ja purustatud linn ei suutnud kooli ülal pidada.

Alates 14. sajandist hakkas tasapisi kosuma ja kasvama Uus-Pärnu. 15. sajandil oli ta juba arvestatav kaubalinn. Kaupmeestele oli hädasti ka haridust vaja. 1526. aastal loodi Pärnu rae kiviaidas luterlike põhimõtete baasil linnakool Selles koolis hariti ainult poisse ja õppimine toimus saksa keeles. Tütarlapsed pidid oma kooli ootama veel veidi rohkem kui sada aastat.

Esimene kool tütarlastele

1733. aastal tehti saksa koguduse organistile ülesandeks hakata harima ka „neitsihingesid”- tüdrukuid. Algu õpetati neile ainult

kirikulaulu, veerimist ja usuõpetust. Tüdrukutel oli võimalus võtta veel eratunde, kus õpetati kirjutamist ja arvutamist. Kool aga arenes edasi. Vastavalt tsaaririigi „Rahvahariduse esialgsetele eeskirjadele” pidid tütarlaste haridust korraldama linnavalitsused. Alates 1805. a sügisest õpetasid neide kaks õpetajat ja kaks tunniandjat.

Tüdrukutele õpetati lugemist, arvutamist, usuõpetamist, algteadmisi ajaloo ja maateadusest. Lisaks sellele hakati õpetama ka vene keelt ja joonistamist.

1854. – 1861. aastal õppis selles koolis Lydia Emilie Florentine Jannsen. Väidetavalt oli ta esimene eesti soost neiu, kes lõpetas koolis kogu õppekursuse täielikult.

1894. aastaks sai kool gümnaasiumi õigused. Selleks tuli teha rida ümberkorraldusi. Olulisim neist oli see, et õppetöö pidi toimuma ainult vene keeles.

Eesti vabariik – eestikeelne haridus

20. sajandi alguses kujunes Vene tsaaririigi ajalugu erakordselt keeruliseks. Absoluutne monarhia hakkas lagunema. Järjest toimus kolm revolutsiooni, neist kaks viimast Esimese maailmasõja päevil. Kogu see poliitiline segadus andis võimaluse eesti poliitikutele kuulutada välja iseseisev Eesti vabariik. Õnnetuseks sai iseseisev vabariik eksisteerida mõned päevad, sest kohe algas Saksa okupatsioon. Novembris 1918 oli selge, et sõja saatus on otsustatud. Eks see oligi põhjuseks, miks juba 9. novembril 1918 kutsus kooli direktor Johann Eschtamm kokku õpetajad, et panna alus eestikeelse tütarlaste gümnaasiumi loomiseks. Kool alustas realselt tööd

esmaspäeval, 11. novembril 1918.

Algus oli raske

Algus oli erakordselt raske. Polnud ju emakeelseid õpikuid gümnaasiumi tarvis. Kõikideks aineteks polnud ka õpetajaid. Kõik selle aga korvas entusiasm: ikkagi emakeelne gümnaasiumiharidus!

Detsembris, siis kui saksa keelne gümnaasium lõpetas oma tegevuse, saadi ruumid praeguses Vanalinna koolis.

Õpetajad istusid õppenõukogus pea üle päeva, sest kokku tuli leppida hindamises, õppekavades, õppemaksus ja veel tuhandes küsimuses.

“Jõuab edasi”, “Ei jõua edasi”

Arutati ka selle üle, kuidas õpilasi hinnata. Pakuti välja hinnata teadmisi ühe sõnaga “hästi” või kolmel viisil: “jõuab edasi”, “ei jõua edasi”, “nõrk”. Viimane ettepanek kinnitati.

Õppenõukogu moodustas ka komisjoni, kes hakkas õpetajatele palkasid määrama.

Kuna parajasti toimusid ka Vabadussõja ägedamad lahingud, siis oli karta meesõpetajate rindele kutsumist ning käsitöö- tundi-

des pidid tüdrukud töötama rinde heaks.

Teisel poolaastal otsustati, et teadmisi hinnatakse “jõuab edasi” ja “ei jõua edasi”. Kuna õppetöö algas alles novembris, siis poolaasta hinded pandi välja vabariigi aastapäevaks. Iga õpilase edasijõudmist arutati õppenõukogus eraldi, õppeedukus meie mõistes oli masendav: näiteks 4st 4. klassi õpilasest jõudsid edasi ainult 19.

Ja niisugune suhe oli peaaegu kõikides klassides!

Tütarlastekoolist segakooliks

Teine maailmasõda tõi keerulised ajad ka tolleaegse nimega Pärnu II Gümnaasiumisse.

1943. aastal tähistati L. Koidula 100. sünniaastapäeva piduliku aktusega. Õppenõukogu soovil esitati haridus-direktooriumile palvekiri muuta kooli nimi Koidula Gümnaasiumiks. Seda palvet ei rahuldatud.

26. detsembril 1944 sai Pärnu II keskkooli nimeks Pärnu II Lydia Koidula nimeline Keskkool.

Tütarlastekooli periood lõppes 1953. aastal, mil alustas tööd nõukogulik segakool.

Foto: arhiiv

Pilt aastast 1958: legendaarne direktor Armas Kuldsepp oma klassiga ekskursioonil Lõuna- Eestis

Vilistlased meenutavad

Egon Elstein

Pärnu hotelli Strand omanik, lõpetas 1977

Millisena mäletate Koidula-kooli?

Kui öeldakse „Koidula-kool“, siis kõigepealt tuleb mulle silme ette vana koolihoone tänase Nikolai tänava ääres ja siis meie tollaegne direktor Armas Kuldsepp. Seejärel läheb süda päris soojaks ning meenuma hakkavad vanad sõbrad ja paljud kooliajal tehtud vigurid.

Mõni huvitav seik koolipõlvest...

Huvitavat oli koolipõlves palju. Sai aktiivselt kaasa lüüa paljudes tegemistes. Kuulusin kooli puhkpilli-orkestrisse, olin segakoori, raadikomitee ja kirjandus-

ringi liige. Tegime mitu isetegevuskava, millega saime üle-eestilistel konkurssidel vist isegi esikohati. Meeldejäävaim on ehk üheks naistepäevaks tehtud lühinäidend „Romeo ja Julia“. Ise panime sõpradega materjali kokku, ise lavastasime, kujundasime ja mängisime ka maha. Nalja sai kõvasti.

Kes oli Teie lemmikõpetaja? Ja miks just tema?

Kooli ajal väga ei mõelnud sellele ja tagantjärele on ehk raske objektiivne olla. Pealegi olid ju erinevates vanuseastmetes erinevad õpetajad ja endalgi nendes erinevates vanuseastmetes väga erinevad mõõdupuud.

Üheks mulle meeldinud õpetajaks on kindlasti matemaatikaõpetaja Virve Tõrva. Meeles on tema rahulik ja daamilik käitumine ning minusse positiivne suhtumine (sel ajal pidasid mind paljud õpetajad loodusõnnetuseks, kellest niikuinii asja ei saa). Tänu temale ilmselt hakkaski mulle matemaatika meeldima.

Ja kindlasti ei saa nime tamata jätta ka veel täna ametis olevat Maia Ermi,

kelle lõppematu elurõõm ja sõbralik suhtumine ei unune küll vist kellelgi.

Milline õppeaine meeldis Teile kõige enam?

Mulle meeldis kooliajal ja meeldib ka praegu matemaatika. Kahjuks õpetatakse seda minu meelest pisut valesti, väga kuivalt. Tambitakse valemeid pähe ja õpetatakse siis nende abil mehaaniliselt ülesandeid ära lahendama. Kuid selgitamata jääb, miks seda ülesannet oli üldse vaja lahendada. Õpetajad ei räägi, et tegelikult saab igapäevases elus edukalt kasutada näiteks integraale, Pythagorase teoreemist rääkimata. Matemaatika on päris põnev ja loominguliselt kasutatav aine. Samas ka konkreetne ja loogiline.

Kas ja kuidas on Koidula-kool mõjutanud Teie elu edaspidist karjääriredelit?

Iga kool ja õppimine üldse ning kokkupuutumine haritud ja harituse poole püüdlevate inimestega mõjutab inimest positiivselt. Koidula-kool on minu teada läbi aegade kuulunud Eesti parimate koolide hulka, mistõttu see mõ-

ju on kindlasti keskmisest tugevam ja eluteel suureks abiks.

Mida soovitaksite enda poolt praegustele õpilastele?

Kuigi kooli nimetatakse haridusasutuseks, olen seda meelt, et koolipõlv ei peaks tähendama vaid pidevat tuupimist ja ainult teadmiste tagaajamist. Koolis on palju võimalusi õppida tegema ka muud, mis edasisel eluteel võib väga vajalikuks osutuda. Soovitan väga kaasa lüüa õpilasomavalitsuses ja muus klassivälises tegevuses.

Oma valikutes edasiseks eluks soovitan väga kuulata just iseenda sisemist häält ning julgelt tegema just seda, mis endale kõige rohkem meeldib. Paraku tehakse otsuseid tihtipeale kellegi teise arvamuse või mingi elukutse esindajate palgaskaala järgi. Tegelikult just see, mis sulle kõige rohkem meeldib, tuleb alati ka kõige paremini välja ning annab ka suurima rahulduse. Tehtu järgi ju hinnatakse inimesi ja sissetulekudki sõltuvad just tehtu kvaliteedist.

Heli Käpp

Harju maakohus, kohtunik, lõpetas 1984

Millisena mäletate Koidula-kooli?

Minu jaoks oli Koidula-kool mõnus koht. Meie

koolis väärtustati õppimist ja haridust, tähtsustati omakoolitunnet. Selles osas on eriliselt meelde jäänud vana direktor Armas Kuldsepp, kuigi jõudsin tema ajal Koidula-koolis õppida ainult ühe aasta.

Mõni huvitav seik koolipõlvest...

Mina olin ilmselt liiga korralik õpilane, et oleks meenutada midagi sellist, mis aastate järel huvitav tunduks :-)

Kes oli Teie lemmikõpetaja? Ja miks just tema?

Lemmikuid oli mitmeid, aga esile tahan tõsta õpe-

taja Malle Šaldat – äärmiselt rahulik ja väljapeetud igas olukorras. Nii järjekindla õpetaja tunnis oli võimatu vene keelt mitte selgeks saada. Meelde on jäänud õpetaja Šalda südamlikkus ja hoolivus, tema püüdis klassijuhatajana iga õpilaseni jõuda ja neid mõista. Õpetaja

Šaldal oli suur mõju ka meie kultuurilisele harimisele – meenuvad rohked teatrikülastused, kohtumised Endla teatri näitlejatega, klassiekskursioonid.

Lisaks Malle Šaldale tahan ära nimetada veel Maili Erastust ja Maia Ermi – ääretult positiivsed ja rõõmsameelsed, aga samal ajal ranged õpetajad.

Veel oli minu jaoks oluline inglise keele õpetaja pr Leili Joonsoo.

Õpetajatele lisaks oli minu jaoks väga tähtis inimene koolis neidude võimlemisrühma treener, kooli sekretär pr Elve Allikvee.

Milline õppeaine meeldis Teile kõige enam?
Mulle meeldisid keeled

(nii ema- kui võõrkeeled), matemaatika, ühiskonnaõpetus, kehaline kasvatus, fakultatiivselt õpitud psühholoogia.

Kas ja kuidas on Koidula-kool mõjutanud Teie elu edaspidist karjääriredelit?

Koidula-koolist saadud haridus andis edasiõppimiseks tugeva põhja, ilma selleta ilmselt ei oleks ma

see, kes täna olen.

Mida soovitaksite enda poolt praegustele õpilastele?

Hinnake ja hoidke oma kooli! Noortel on palju iga-suguseid huvisid, kuid kooliaega tuleks maksimaalselt ära kasutada õppimiseks, et tagada endale edaspidiseks suuremad valikuvõimalused.

Lilian Aun

Jakob Westholmi gümnaasiumi õppealajuhataja, eesti keele õpetaja, lõpetas 1974

Millisena mäletate Koidula-kooli?

...auväärseks, akadeemiliseks, traditsioone austavana.

Mõni huvitav seik koolipõlvest...

Meenub luulekava „Meie”. Ingo Normet käis seda koolis vaatamas ja tegi ettepaneku Pärnu teatris üles astuda. Algasid proovid, mis kestsid

tihti üle südaöö. Mõnikord oli päris kõhe öösel üle silla Räämale tulla. Tundsime end kindlasti tegijatena, sest sellel ajal oli see midagi harukordset - pääseda tõelisele lavale. Kahjuks ei mõistetud meie luulelugemist ega ka luule tõlgendamist tollaste linnaisade poolt ja direktoril oli hiljem kindlasti väga palju ebameeldivusi meie luulekava pärast. Ja küllap oli pahandusi ka Ingo Normetil. Meis noortes tekitas see mittemõistmine suurt trotsi. Mäletan, et maiparaadile läksime õhupallidega, millel kiri „Meie”. Tribüünist möödudes hüüdsime: „Elagu meie!”. See oli meie revolutsioon!

Toredat oli tegelikult palju. Kogu eluks jääb meelde, kuidas sai õpetaja Rooslustega Läänemere Rooslustega Läänemere laududel linde rõngastamas käidud. Olen Talle väga tänulik selle unustamatu kevade eest linnuriigis.

Kes oli Teile lemmikõpetaja? Ja miks just tema?

Väga raske on kedagi sellest õpetajate värvikast galeriist kõige-kõige õpetajaks tituleerida. Minu huvid keerlesid rohkem eesti keele ja kirjanduse ümber. Selles vallas oli minu jaoks oluline inimene õpetaja Asta Järve. Kirjandusring, luulepõimikud, Koidula-kooli almanahh – kõik see viis kokku huvitavate koolikaaslastega ja rikastas pingelist koolitööd. Elle Rooslustest juba kirjutasin. Imetlusväärne oli füüsikaõpetaja Lembit Pants. Minu jaoks jääb ta eelkõige filosoofiks. Aga füüsikas võis ta järgmisel päeval jätkata sõna pealt sealt, kus lugu eelmisel tunnil pooleli jäi, isegi ülesande andmed eelmisest tunnist olid tal meeles, ja peale klassipäeviku tal midagi muud tunnis kaasas polnudki.

Ning loomulikult meie direktor – Armas Kuldsepp. Eestimaal võib ju

olla palju toredaid koolidirektoreid, aga sellist koolimeest nagu tema enam ei ole. Minu jaoks on ta direktori etalon.

Milline õppeaine meeldis Teile kõige enam?

Kirjandus ikka, aga pärast keskkooli lõpetamist kaalusin ka bioloogiat õppima minna.

Kas ja kuidas on Koidula-kool mõjutanud Teie elu edaspidist karjääriredelit?

Ei saaks öelda, et Koidula-kooli lõpetamine oleks otseselt minu karjääri mõjutanud ja uksi avanud, aga sealt saadud teadmised ja põhitõed on elus aidanud küll.

Mida soovitaksite enda poolt praegustele õpilastele?

Õppige, sest loll olla on loll!

Ärge virisege, kui on tarvis, tehke ära!

Abiturient arvab:

“Õppimine ei ole ainus, mida Koidula-koolis saab teha. Siin tegutseb palju huviringe, nagu näiteks segakoor, rahvatants, ajaleht ja väitlemine. Ka sportimiseks on palju võimalusi. Mis kõige olulisem – koolis on kõik toredad inimesed, nii õpetajad kui õpilased aitavad, kui ollakse hädas. Just inimeste sõbralikkus ja abivalmidus teeb Koidula-koolis õppimise meeldivaks.” Kerstin Kivila 12.a

Peeter Tali

Eesti Kaitseväge major, teavitussakonna ülem, lõpetas 1982

Millisena mäletate Koidula-kooli?

Suure sumiseva mesilastaruna. Mingeid paralleelle oli minu ajal lausakuus. Nüüd on kuuldavasti õpilaste tihedus per ruutmeeter või kuupmeeter normaliseerunud.

Mõni huvitav seik koolipõlvest...

Paljudest asjadest on ikka veel vara rääkida. Võib-olla kunagi mälestusteraamatus.

Iga Armas Kuldsepa kõnepuldist esinemine oli sündmus omaette, sest midagi ebatavalist ütles ta raudselt. Kuldsepa laused muutusid kohati motodeks ja hakkasid elama oma elu.

Kes oli Teie lemmikõpetaja? Ja miks just

tema?

Raske on öelda kes täpselt oli lemmikõpetaja. Meie lennu, aga võib-olla isegi kogu gümnaasiumiosa absoluutne lemmik oli muidugi ajalooõpetaja Maia Erm. Harukordselt inimlik, mõistev, nõudlik ja terava, ent samas distsiplineeriva naljasoonega. Tema tunnis oli loll olla loll. Klassijuhataja või isegi klassijuhatajad Valentina ja Viktor Perelõginid õpetasid küll vene keelt ja kirjandust, ent kõige rohkem õppisid ma neilt inimlikkust.

Õpetajate plejaad oli muidugi soliidne. Füüsikaõpetaja Raimond Juurikas oli tõsine eestiaegne mees. Ta valdas minu mäletamist mööda lisaks muudele keeltele ka kreeka ja ladina keelt, sest oli omandanud klassikalise hariduse. Õpetaja Juurikas tavatses neitude kohta öelda „ja teised nõrgemad õpilased.“ Füüsikaõpetaja Lembit Pants. Inglise keele õpetaja Armas Kuldsepp ja *grand old lady* Leili Joonsoo. Keemiaõpetaja Evi Kask. Kirjanduse õpetajad olid vist Mare Soomere ja Urmas Hännile. Õppealajuhataja ja ühiskonnaõpetuse õpetaja Maili Erastus. Matemaatikaõpetaja Tammeorg, kellega ma puutusin kokku lõpueksamil, vist õnneks... Direktorid Armas Kuldsepp ja

Rein Eglon. Ja siis muidugi õpetaja Ellen Lume, kes esimese õpetajana jääb alatiseks meelde. Tema suutis äratada minu huvi raamatute ja õppimise vastu, sest ega ma esimeses klassis auvalt öeldes väga virk ega viieline olnud. Koidula-koolis peaks töötama ka ajalooõpetaja Pilvi Kristov. Õpetajates hindan ma kõige enam seda, et suuresti oma eeskujuga õpetasid nad inimeseks olemist lisaks sellele, et andsid edasi raamatutarkust. Mõned meisterlikult, mõned - nagu tavaliselt.

Milline õppeaine meeldis Teile kõige enam?

Ajalugu ja ühiskonnaõpetus. Küllap oli see tingitud ajalooõpetaja Maia Ermi säravast isikust, sest hoolimata okupatsioonist, stagnatsioonist ja kagebeest, me rääkisime ajast ja loost ning meil oli huvitav. Sõjandus oli ka huvitav, aga seal kipus liiga palju nalja saama.

Kas ja kuidas on Koidula-kool mõjutanud Teie elu edaspidist karjääriredelit?

Tänu Koidula-koolis saadud koolitarkusele, õpetajate mõistvale suunamisele ja koolivälisest tegevusest, näiteks KoKoRaa-st

ehk kooliraadiost saadud kogemusele astusin Tartu Ülikooli ajakirjandust õppima, lõpetasin ajakirjandussakonna ning olen 14 aastat töötanud ajakirjanikuna ja pärast seda 8 aastat Eestit ohvitserina teeninud. Kui oleksin õppinud mõnes teises koolis ja mitte nii mõistvate õpetajate käe all, ei oleks pruukinud nii hästi minna, sest noored on kõik natuke mässajad ja olin minagi punkar. Mitte väga, aga piisavalt, et pahandusi võimaldada.

Mida soovitaksite enda poolt praegustele õpilastele?

Õppige! A. H. Tammsaare tegelane härra Maurus ütles, et eesti mees peab õppima kui hull. See on sula tõsi. Usaldage oma õpetajaid. Reeglina ei taha koolmeistrid teile mingit jama kokku keerata, vaid tahavad, et teil hästi läheks. Ärge olge 17-aastased pensionärid! Kui iseseisvas elus hall eluproosa kipub tuju ära võtma, siis on vähemalt, mida vanade kamraadidega meenutada. Eriti kui te pärast gümnaasiumi edasi õppima ei lähe.

Olge julged ja ettevõtlikud, aga mitte lollilt hulljulged!

Abiturient arvab:

“Koidula-kool on selline kool, mille üle olen uhke, et siin õpin. Kõikjal võin uhkustundega oma kooli nime öelda. Koidula-kool on reaalkool, kuid paraku tundub nii, et kes reaalinetes hakkama saab, see oskab kõike muud ka. Seetõttu ongi meie õpilased niivõrd aktiivsed, lausa üle mõistuse võimelised saja asjaga tegelema. Minu jaoks tundub kool olevat veel õpetajate Toobali, Mägi ja Pressi nägu. Nendel on suur roll kooli olemuse kujundamisel, arvan, et nad on lihtsalt asendamatud, kuna Koidula-kool ilma nende õpetajateta poleks see, mis ta on praegu.” Ülar Palmiste 12.a

Nurmely Mitrahovitš

Lääne Politseiprefektuuri konstaabel, lõpetas 2003

Millisena mäletate Koidula-kooli?

Kui meenutada, siis tuleb meelde üks lõbus, ühtlasi katsumusi täis ja kohati ka raske aeg. Kui meenutada Koidula-kooli ennast, siis kõik on positiivne: õpetajad, juhtkond, klassi-

kaaslased, koos ettevõtetud tegemised ja läbiviidud üritused.

Mõni huvitav seik koolipõlvest...

Eks kooli ajal toimus nii mõndagi põnevat, kuid esimesena tuleb meelde rebaste ristimine, kui meie olime rebased. See on võib-olla meeles sellepärast, et see oli väga hästi korraldatud: terve nädala oli igasuguseid põnevaid tegevusi ja siis nn retsimise ajal olime meie neandertaallased, seljas kartulikotid, ja peale retsimist haisesime kilude järele.

Kes oli Teie lemmikõpetaja? Ja miks just tema?

Paljud õpetajad koolis olid head, kuid kindlasti võib parimaks nimetada klassijuhataja Merit

Sarandit. Ta oli sõbralik, abivalmis ja mõistev, kuid nagu üks õige õpetaja ikka — ka õiglane.

Milline õppeaine meeldis Teile kõige enam?

Kuna ma õppisin keemia ja bioloogia eriklassis, siis kujunes lemmikaineks bioloogia, kindlasti oli üheks põhjuseks see, et õpetaja Sirje Miglai oskas oma tunnid teha alati huvitavaks ning lisaks teoreetilistele tundidele klassis toimus ka mitmeid praktilisi tunde looduses.

Kas ja kuidas on Koidula-kool mõjutanud Teie elu edaspidist karjääriredelit?

Eks valik minna tööle politseisse ei olnud ajendatud õppimisest keemia-bioloogia eriklassis, kuid enne politseisse asumist

õppisin ma ka väga lühikest aega loomaarstiks. Seevastu oma igapäevatöös noortega tuleb tihti teha koostööd Koidula gümnaasiumiga ning iga kord on hea meel astuda vanasse kooli ja näha tuttavaid inimesi enda ümber.

Mida soovitaksite enda poolt praegustele õpilastele?

Mina soovitan praegustele õpilastele seda, et koolis käimist ja õppimist tuleb nautida ja oma klassikaaslastele tuleb väärtustada, sest mõnedest neist võivad saada väga pikaks ajaks parimad sõbrad. Aga tähtis on aru saada, et koolis käiakse ikka enda, mitte teiste pärast. Ühesõnaga — pidage vastu!

Tarmo Sumberg

Hotellide ja restoranide liidu juht, butiihotelli Kolm Õde omanik, lõpetas 1981

Millisena mäletate Koidula-kooli?

Suurem osa mälestustest on seotud kesklinnas asuva koolihoonega. Mälestused on helged ja positiivsed. Superkool, isikupärased õpetajad, kindlad

väärtused ja traditsioonid.

Mõni huvitav seik koolipõlvest...

Väga raske on välja tuua ühte ja ainukest seika või juhtumit. Soovitan kõigil tänastel õpilastel huvitavaid seiku kirja panna ehk päevikut pidada.

Kes oli Teie lemmikõpetaja? Ja miks just tema?

Armas Kuldsepp — kooli direktor. Kuigi mul õnnestus temaga ainult üks inglise keele tund asenduskorras pidada, on tema mõju vaieldamatult suurim. Selge visiooni ja nõudmistega persoon, kes kasvatas õpilasi oma kindlate põhimõtete ja väärtuste järgi, oli äärmiselt isikupärane ja karismaatiline. Temast oli võimatu mitte lugu pidada.

Milline õppeaine meeldis Teile kõige enam?

Erinevatel aegadel meeldisid mulle erinevad ained, mis olid tõenäoliselt seotud ka kindlate õpetajaisiksustega. Lõpuks tundub, et siiski jäid humanitaarkallakuga ained lähedasemateks. Reaalainetes olid anded nõrgemad. Kui midagi peaks siiski esile tõstma, siis arvan, et muusika. Väga palju võimalusi oli sellega tegeleda, mis osaliselt olid ka kohustused. Ilmselt on see ka põhjus, miks on sellest koolist tulnud palju andekaid ja tublisid muusikainimesi. Mina vaatasin loomulikult alt üles vanemate õpilaste poole. Sellest ajast on tänaseni edukad ja tuntud Arvo Aun, Aivar Mäe, Agu Tammeorg, Hardi Volmer, Jaak Arro, Villu Kangur; Pille Lill jpt.

Kas ja kuidas on Koidula-kool mõjutanud Teie elu edaspidist karjääriredelit?

Mul on tunne, et koolil on minule olnud suurem mõju kui kodul. Tähtis on traditsioonide olemasolu ja nende järjepidevus. Eesmärgid, põhiväärtused, sõbrad ja tuttavad kooliajast, kes saavad ka pärast kooli toeks olla. Oluline on aktiivne osalemine ühiskondlikus elus, suhtlemine igasuguste inimestega.

Mida soovitaksite enda poolt praegustele õpilastele?

Kuulake oma õpetajaid, mis neil öelda on lisaks õppeainele. Toetage üksteist, olge sõbralikud ka nende suhtes, kes on teistmoodi. Hoidke

t r a d i t s i o o n e .

Toomas Šalda

Eesti Rahvusringhäälingu Pärnu stuudio juht, lõpetas 1990

Millisena mäletate Koidula-kooli?

Kindlasti oli Koidula-kool üks tore osa lapsepõlvest. Alates rongkäigust 1979. aastal uude majja Metsa tänaval kuni lõpuklassi sõjalise kasvatuse laagriini, mida alustasin nõõ ülemusena ja lõpetasin trahviroodus.

Mõni huvitav seik koolipõlvest...

Eks neid ikka oli. Vinged olid kolmikliitude võistlused, kus ühes võistkonnas olid koos üks alg-, üks põhikooli ja üks keskkooli klass. See tekitas mõnusa koolirahva ühtekuuluvustunde.

Praegu on lahe vaadata fotosid, kus venekeelsetel pioneeride agitbrigadide võistlusel vehime punaste lipukestega. Keskkooli ajal oli asendamatu ajaveetmisvorm segakoor ja laululaagrid...

Kes oli Teie lemmikõpetaja? Ja miks just tema?

Ma ei oska ühte välja tuua, neid on palju. Kahjuks on neist mitu juba meie seast lahkunud: algklassides meid kantseldanud Seila Luhse, muusikaõpetaja Liina Freiberg, legendaarne ja omapärane tööõpetuse õpetaja Ro-

land Merilaid, keskkooliaegne klassijuhataja Valentina Perelõgina. Aga halbu õpetajaid ei mäleta. Kui kellegagi läbisäämine niru oli, siis ega ma ise ka mingi kingitus olnud.

Milline õppeaine meeldis Teile kõige enam?

Olen aus: meie ei osanud õppimise vajalikkusest õieti arugi saada, vähemalt poisid. Tagusime tundides nahaalselt kaartte ja olime muidu "mõnusad mehed". Ajalootundides vist siiski suutsime moka maas hoida ja kaasa mõelda. Ja veel meenub astronoomia. Mina, kes ma ei teadnud muidu reaalinimestest muhavigi, olin Elmo Mägi tundides enda mäletamist mööda tähelepanu ise.

Kas ja kuidas on Koidula-kool mõjutanud Teie elu edaspidist karjääriredelit?

Kuna kool on suur, tuli paratamatult suhelda tohutult paljude õpilaste ja õpetajatega, meeldivate ja vähem meeldivate inimestega. Muud ei jäänud lihtsalt üle. Ka oma töös Eesti Rahvusringhäälingu Pärnu stuudio juhatajana ei saa ma valida, kas keegi või miski mulle isiklikult meeldib või mitte. See ei oma mingit tähtsust. Sallivus, tolerantus, võime mitte pidada oma arvamust ainuvõimalikuks on olulised.

Mida soovitaksite enda poolt praegustele õpilastele?

Ärge lööge aega surnuks, seda on meile kõigile antud vähem, kui te praegu mõistate. Kui õpite, siis täie rauaga; kui puhkate, siis aktiivselt, ärge molutage, tehke sporti. Ja hoidke end mõtlematute tegude eest, mis rikuvad kogu teie edasise elu.

Abiturient arvab:

"Koidula-kool on aastate pikku muutunud kui teiseks koduks. Olenemata koolimaja hallist ja mitte väga ilmekast välimusest, tekitab see hoone alati teatud sooja ja turvalise tunde ning seda just tänu õpetajatele ja õpilastele, neile, kes kooli moodustavadki.

Olles veetnud siin koolis tohutult suure osa oma mäletatavast elust, leian ma, et minu kui isiksuse kujunemisel on sellel koolil olnud mängida väga suur roll. Siinne keskkond on alati soosinud arengut ja õpilaste nii omal käel kui meeskonnatöö tulemusel vastusteni jõudmist. Gümnaasiumis veedetud aeg on elus ainulaadne, seda kogetakse vaid üürikeste aastate jooksul, kuid ometigi jätab see sügava märgi terveks eluks. Vaadates tagasi neile viimastele aastatele, võin ma olla uhke ja õnnelik, et otsustasin need veeta Pärnu Koidula gümnaasiumis."

Madis Margus12.a

"Eriti tugevaks pean Koidula-kooli reaalainete poole pealt ning tegelikkuses on pea kõigile selline mulje jäänud. Küllaltki tihti kuulen juba ülikoolis käivate sõprade-tuttavate käest, kuidas seal olevat elu lihtne, sest ülikoolis õpitavat neid asju, mida meie koolis tehakse kümnendast klassist alates söögi alla ja söögi peale."

Oliver Vaga 12.a

Koidula Pressi vilistlaste eriväljaande toimetus

Toimetaja Reelika Tabur (10.r), küljendaja-kujundaja Risto Randla (11.r), vastutav väljaandja Ille Rohtlaan
media@koidulag.edu.ee